

den Maade, hele Valgagationen var lagt an paa, og hvorunder Dyrtidsloven, navnlig § 2, var den Tap, hvorom snart det hele drejede sig, kunde man af Regeringen have ventet et Dyrtidslovsforslag, der særlig gik ud paa en Regulering for alle og, som det er sagt, slettede Skellet; men jeg maa dog hævde, at Lovforslaget mere formelt end reelt opfylder denne Forventning. Naar Kommunalbestyrelserne kommer til at arbejde med denne Lov, vil de nemlig se, at det med den Ramme, der er givet for Statstilskuddet, og det Beløb, som kan anvendes af Kommunerne, aldeles ikke kan gaa an, at de i første Række søger at regulere for alle Kommunens Beboere, thi det vil da vise sig, at der ikke bliver tilstrækkeligt tilovers for de særlig vanskeligt stillede. I den Kommune, i hvis Kommunalbestyrelse jeg sidder, har vi f. Eks. ved Anvendelse af § 2 haft en Pris paa Koks af 3 Kr. pr. hl, medens Prisen, i København har været 5 Kr. Vi har altsaa anvendt mere end de 9 Kr., og der bliver saa kun 18 Kr. tilovers til de øvrige Foranstaltninger. Nu vil enhver kunne forstå, at hvis denne Kommunalbestyrelse vilde følge den Anvisning, Loven giver paa at regulere for alle for at undgaa det saakaldte Skel, vil de, der særlig trænger, de vanskeligt stillede, faa langt mindre, end de har faaet det foregaaende Aar, og det tror jeg ikke kan være Meningen. I saa Fald har man reddet Princippet om, at der ikke maa være Skel, men det kommer saa til at gaa ud over de Folk, det ikke burde gaa ud over.

P. Christensen: Med megen Forventning og ikke ringe Spænding er det foreliggende Lovforslag blevet imødeset navnlig i Købstæderne og da særlig i de Købstæder, som har udnyttet Dyrtidsloven. Ogsaa af Befolkningens enkelte Medlemmer er det blevet imødeset med megen Forventning, fordi det i Virkeligheden her drejer sig om et finansielt Livsspørgsmaal for saavel den enkelte som for Kommunerne. Jeg finder Anledning til at sige den højtærede Minister Tak for det foreliggende Lovforslag. Det imødekommer de Forventninger, alle Parter nærede, om end jeg kunde have ønsket, at det var gaaet endnu videre i Retning af Statsbidrag til Afholdelse af Udgifterne. Det, som er gaaet stærkest igen i Valgagationen, som den ærede sidste Taler nævnedes, og hvorom der har været stærke Meningsudvekslinger i den Tid, hvori Dyrtidsloven har virket, er Dis-

kussionen om Principperne i den hidtidige Lovs §§ 1 og 2 om, hvilke af disse Principper der er det rigtige, hvilken Vej det er bedst at gaa, den, som angives i § 1, eller den, der angives i § 2. Naar man fra adskillige Sider har ment, at man ikke i saa høj Grad burde lægge an paa § 2, forekommer dette mig i nogen Grad at skyldes en Mangel paa Forstaaelse af de Tider, vi lever i, og maaske i nogen Grad at skyldes Upaavirkethed af Dyrtidens Tryk. Thi for enhver, som har haft Lejlighed til at følge Dyrtidslovens Administration i Kommunerne, synes det at være indlysende, at den rette og bedste Maade at benytte Loven paa er og har været at udnytte § 2. I Stedet for en Lov, der i nogen Grad har Almissepreg, bør vi have en Varereguleringslov, og det har formodentlig ogsaa været Hensigten med Loven at opfordre Kommunerne til i saa høj Grad som muligt at regulere Varetilførslerne, Varefordelingen og Varepriserne. Der har her ligget en Opgave for Kommunerne, som ikke alle Steder er taget op, men hvis Løsning paa de Steder, hvor den er taget op, har vist sig at være i høj Grad tilfredsstillende. Ved kontante Bidrag til Kommunens Beboere opnaar man ikke altid den fulde Nyttvirkning af Bidragene, idet de ret ofte forsvinder gennem den private Spekulation, gennem Mellemandlere. Ved Udnyttelsen af § 2 skaffer man derimod den fulde Fordel for alle Kommunens Beboere, saa alle kommer til at nyde godt deraf, og de, som er mere velhavende, kommer saa igen til at yde deres Skærv til Udgifternes Afholdelse. Erfaringen i de forløbne Krigsaar har jo for øvrigt ogsaa vist, at navnlig gennem Stat og Kommune og kooperativ Virksomhed har det været muligt at regulere Forholdene saaledes, at Befolkningen derigenom er mere betrygget overfor de unormale Tilstande, end den er, hvor man har indskrænket sig til at give kontante Bidrag efter Hjelpekasseprincippet. Loven skal, som jeg nævnedes, ikke være nogen Almisselov. Lovforslaget, som det her foreligger, og den Lov, som har virket i den forløbne Tid, tager Sigte paa at bøde paa de nuværende unormale Forhold og, som rigtigt nævnt af tidligere Talere, at ophæve Misforholdet mellem den Indtægt, der kan opnaas, og de Udgifter, som Tiderne kræver. Ser vi paa, hvorledes en kontant Pengeydelse virker, vil enhver, der har noget Kendskab til Forholdene, vide, at der i vort Samfund findes mangfoldige Mennesker, om hvem det kan siges, at naar der er Tale om at